

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

La crisi davant... i el Govern badant

En aquest moment existencial cal direcció política i lideratge amb sentit d'Estat

Dijous passat llegia –i aplaudia– en aquesta Plaça del Poble la contribució de Xavier Fernández en la qual, amb la bona ironia que li coneixem, donava les gràcies al cap de Govern, a ministres i als comuns pel que qualificava amb encert de “focs d'artifici d'un fi de festa”.

El mateix dia llegíem, bocabadats i esmaperduts, les cròniques de la compareixença del ministre de Turisme i Comerç en què assegurava que “hem deixat enrere” la crisi econòmica.

Diu el ministre que pràcticament tots els indicadors econòmics registren dades positives des del 2015. I des del juny del 2011, quan l'onada taronja es va ensenyorir de la majoria al Consell General i els “millors” es van asseure a les poltrones ministerials? No va intentar la comparació. De ben segur perquè no li sortien els números.

El ministre de Turisme sempre ha estat un dels “valents” de DA. Encara es recorda al Consell General la seva matussera intervenció, en els anys de glòria de la passada legislatura, en què va donar la seva alta benedicció al tancament de l'Oficina de Turisme d'Andorra a París sense ni una paraula de reconeixement per als diferents equips que durant més de quaranta anys havien representat ben dignament els interessos turístics d'Andorra a França.

Tant de bo que aquests focs d'artifici ministerials fossin certs i haguéssim deixat en-

rere la crisi, però dissortadament no és pas així. Ho saben les nombroses famílies que pateixen per arribar a fi de mes. Ho saben els petits empresaris i treballadors per compte propi que no arriben pas al salari mitjà que la Caixa Andorrana de Seguretat Social empra per calcular la seva cotització.

Ho saben també els nombrosos treballadors del sector financer acomiadats aquestes darreres setmanes i els seus companys que reben empentes, si us plau per força, per prejubilar-se.

Dissortadament no hem deixat enrere la crisi: famílies i petits empresaris ho saben

Andorra es troba en un moment existencial des del punt de vista econòmic.

Per garantir un mínim de benestar i cohesió social a la ciutadania és imprescindible capgirar el model econòmic esgotat i les pràctiques i usos que hi estan lligats. Això reclama pensar i debatre a fons qüestions tan complexes com el sistema de pensions, el model educatiu, la sanitat, el sistema fiscal, l'estructura de l'Estat o el funcionament de les administracions públiques, tant la general com les comunals.

En tots aquests àmbits cal conciliar interessos adversos i preservar equilibris prou

delicats. I el que cal, també, és garantir que els costos de les reformes es distribueixin equitativament i que ningú no aprofiti posicions de privilegi per escapar-se'n o traslladar els costos als més desfavorits i amb menor accés al sistema polític.

Som davant d'un esforç que requereix sacrificis i, precisament per això, una direcció política i un lideratge amb sentit d'Estat.

Encarar i superar positivament aquests obstacles ja seria complicat amb un sistema polític que funcionés adequadament, però fer-ho amb un sistema com el nostre, que dona mostres evidents d'esgotament, és gairebé impossible.

Cada dia és més evident que el pacte polític que va fer néixer la Constitució s'ha esquinçat i ja no li queda recorregut.

El sistema polític d'aquest país està al llindar de la unitat de cures intensives. Pateix una profunda crisi de legitimitat arran del rosari d'escàndols de DA (afers Mateu, Alcobé, Cinca) i, pitjor encara, de la manca d'una reacció adequada davant els afers.

Tal com estan les coses, la crisi política no solament tapa la magnitud d'una crisi econòmica d'enormes proporcions i de molt difícil sortida, sinó que s'està convertint en l'obstacle per superar-la.

Aquesta és una veritat que als responsables de DA els semblarà incòmoda, però que no poden seguir negant.